

ТВОРЧЕ КРЕДО ДЕРЖАВНОГО ГУЦУЛЬСЬКОГО АНСАМБЛЮ ПІСНІ І ТАНЦЮ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ФІЛАРМОНІЇ

*Оксана Орлова,
У курс, музичний факультет.
Науковий керівник – Стасько Г.Є.,
кандидат педагогічних наук, доцент.*

Сучасний етап становлення та відродження національної культури диктує важливу проблему в українському музикознавстві – вивчення умов формування і дослідження діяльності різних культурно-мистецьких сфер. Найвагомішою з них є творчість колективів, що діяли в Україні у складний історико-ідеологічний період другої половини ХХ століття.

Яскравою сторінкою мистецького життя України стала діяльність Державного Гуцульського ансамблю пісні і танцю Івано-Франківської обласної філармонії.

Заснований у нелегкий і суперечливий період історії народу Західної України, коли з приходом на дану територію радянської влади була заборонена діяльність всіх українських політичних партій, громадських, культурних, наукових товариств і установ, цей творчий колектив став першим професійним осередком, що пропагував фольклорну спадщину гуцульського краю.

У складній гармонії мистецького буття з його протидіючими силами конфліктів розвивалося, мужніло і загартовувалося творче життя ансамблю, формувалась його неповторна манера, емоційний порив, зріла художня цілісність. Формуючи творче кредо колективу, багато самовідданої праці вклали талановиті митці, фундатори ансамблю: Я.Барнич, М.Магдій, та Я.Чуперчук. Саме Я.Барничеві належить ідея організації цього колективу, концепція побудови й стилю ансамблю, створення танцювально-хорової та оркестрової груп.

Свій творчий шлях ансамбль розпочав у 1940 році. Вже з перших концертів Державний Гуцульський ансамбль пісні і танцю завойовує визнання глядацької аудиторії. Яскравим свідченням зростаючої популярності колективу були відгуки про його діяльність у тогочасній періодиці: “У Новгороді і Румунії їх засипали квітами, в Грузії пригощали іскристим вином. Їх пісня лунала над просторами Сибіру і Уралу, в містах і селах Поволжя, Узбекистану, Ставрополя, Криму, Прибалтики, Києва, Москви... Прислухайтесь до їх пісень і танців, і ви почуєте як десь далеко в горах грають полонинські вітри, виспівують потічки, несучи свої води до бистрин Черемошу і Дністра; ви почуєте, як тихо-тихо, десь у вікових смереках, серед високих скель луна повторює кожну фразу улюбленої пісні...”[1].

За шістьдесят років активної творчої діяльності ансамбль пройшов складний шлях від самодіяльного хору до одного з кращих професійних

вокально-хореографічних колективів України. “Він повернув до сценічного життя безцінні перлини народної творчості: колядки, шедрівки, веснянки, купальські ігри та забави, гуцульське весілля, запальний танець “Аркан”, вокально-хореографічні сюїти “Проводи на полонину”, “Опришки Олекси Довбуша”, “Пори року” та багато інших народних традицій і звичаїв, що принесли йому справедливе визнання” [2].

Історія Державного Гуцульського ансамблю пісні і танцю продовжує творитись й надалі, постійно збагачуючи українську народну скарбницю новими мистецькими здобутками.

1. Кубик М. Прикарпатська правда. 3.XI.1965 р. – С.4.

2. Легкий І. Верховино, свідку ти наш. – К.: “Музична Україна”, 1990 р. – С.3.

ВИЩІ МУЗИЧНІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ СТАНІСЛАВА НАПРИКІНЦІ ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТОЛІТТЯ

Леся Ничай,

V курс, музичний факультет.

Науковий керівник –Толошняк Н.А.,

кандидат мистецтвознавства, доцент.

Історія становлення та розвитку музичної освіти Станіслава кінця ХІХ – І третини ХХ ст. (до 1939 р.) є невід’ємною часткою української музичної культури. В означений період прослідковується великий підйом в цій галузі, що було зумовлено демократизацією суспільно-політичного життя в Галичині, відкритістю для взаємовпливів та взаємопроникнень культур різних народів, що було викликане конкретними історичними умовами, які склалися на той час.

Організація польських та українських культурно-просвітницьких і музичних товариств, що активно діяли в сфері музичної освіти та виховання шляхом пропагандистської, просвітницької, видавничої роботи, сприяла підвищенню рівня духовності населення краю [1].

В системі навчально-виховних закладів Станіслава (народних школах, гімназіях, учительських семінаріях) предмети музики і співу, а також гри на скрипці, були одними із основних, що давало змогу широкому учнівському загалу долучитися до мистецтва і таким чином розширити свій світогляд [2;3].

Спеціалізовані школи різних типів та рівнів, що працювали в місті у той час, готували професіоналів для виконавської та педагогічної роботи. До них належали приватні музичні школи, школи музичних товариств, вищі учбові установи. Зокрема, в перші два десятиліття ХХ століття діяла музична школа, відкрита “Станіславським Бояном”, що згодом (у 1921